

SZABÓ ESZTER HELKA

Janó alibije

Ilka hazafelé tartott a futóedzésről, amikor hirtelen hasra vágódott. Szokás szerint angolleckét hallgatott MP4-ről.

– Jézusom, egy emberi test! – kiáltotta szinte önkéntelenül. Tapogatta: jéghideg. Alaposabban megnézte az arcát: Etára, a barátnőjére hasonlított. Úristen, még a szeme is...A papírzsepből egy csíkot tépett, az orra elé tette: a papír mozdulatlan. Jaj, csak nem meghalt? Ilka idegesen keresgélte a mobilját, majd kétségbeesetten nyomkodni kezdte, de lemerült az a vacak.

Mentő gondolata támadt: felszalad Zolihoz, Eta barátjához az Akácfa utcába. Néhányszor már járt náluk. Szokás szerint foglalt volt a lift, így gyalog, kettesével szedte a lépcsőket. Zoli ajtót nyitott. Egy alacsony, göndör és barna hajú, mandulaszemű lányt ölelgetett. Sosem látta még azt a másikat. Ilka egy szuszra elhadarta, mi történt.

– Rosszak az idegeid – jegyezte meg hűvösen a fiú, miközben átnyújtotta neki a mobilt. Aztán cinkosan összekacsintottak a mandulaszeművel. Ilka telefonált, majd visszaadta a készüléket.

– Miss Marple-nak képezed magad, te hülye liba? – fakadt ki Zoli. A lány furcsállotta a fiú viselkedését. Zoli eddig maga volt a két lábon járó illemtankönyv. A szülei multiknál dolgoznak, jól keresnek, de a két fiúra alig jut idejük. Tényleg, vajon ezért drogozik Zoltán, még ha ritkán is? – futott át a lány agyán. A drog ráadásul agresszívvé tesz – állapította meg. Az is lehet, hogy ez az ázsiai kinézetű nő vette rá a drogra.

Ilka úgy döntött, irány a barátjához, Janóhoz! Fejébe vette, hogy maga nyomozza ki az ügyet, történjen bármi! A lábai helyén már ólomrudakat érzett, mire kiért Kőbányára. Kezdet beborulni az ég: eső lesz. Janó a sokadszori csengetésre végre kinyitotta albérleti szobája ajtaját.

– Ugye, nem te ölted meg Etát? Mondd, hogy nem te! – üvöltötte Ilka. Janó a lány szájára tapasztotta tenyerét. Ilka, ha nehezen is, de végre megnyugodott.

– Marha, ha én lettem volna is, megmondanám? – kérdezte dühösen. Ilka látta, hogy egy kicsit be van tépve, de még nem vészes. Eta viszont keményen drogozott.

– Van alibid? – kérdezte Ilka hirtelen. Janó elképedt.

– A szo... szobámban voltam végig... – dadogta. Ilkának úgy tűnt, a barátja csak most fogta föl, mi is történt.

Janka, Eta másik barátnője még mindig ott ült a buszmegállóban és a rendőrség számát nyomkodta a mobilján.

Eltökélte, hogy nyíltan a zsaru szemébe mondja: Janót tartja gyilkosnak. Csak jönne már!

Ilka közben azon agyalt, hogy a magányosan élő fiúnak ki szolgáltat majd alibit?

– Mi lenne, ha Eta barátnőjét, Jankát kérném meg? – kérdezte Janó. Ilka elbizonytalanodott. Janó megcsörgette Jankát. A lány nagyon örült, hogy az a személtáda maga sétál bele a kelepcébe. Nem lehet ilyen kegyes a sors! Janka már tervezgette, hogy Koppánnal, a fiújával együtt végleg leszámolnak azzal a drogbandával. Csak jönne már a zsaru!

Mártonnak, a fiatal nyomozónak ez volt a legelső ügye, amit önállóan kellett megoldania. Természetesen tudta, hogy az áldozat heroinfüggő volt, továbbá azt is, hogy a barátja, az Akácfa utcában élő Zoltán – bár csak alkalmoszerűen –, de szintén drogos. Két hete lépett kapcsolatba egy kínai származású, tíz éve Magyarországon élő, magyarul jól beszélő hölgygel, Li Xiauval... Li szerhasználatáról nincsenek információi, hát ez probléma, mert első körben Zoltánra tippel, hogy ő a tettes. Zoltán szomszédja, egy nyugdíjas hölgy ugyan azt állítja, hogy nem látta távozni a fiatalembert. Az idős emberek memóriájára nem hagyatkozhat a nyomozó, márpedig azon a szinten csak idősek élnek. Janó, Ilka barátja „csak” a közeli boltba ugrott le. Különös, hogy arra sem emlékszik, mit vett, meg arra sem, hogy mikor jöhetett haza. A barátnőjét, Ilkát

még nem hallgatták ki, de Ilka fedezte fel a holttestet, így ő sem tudna alibit igazolni Janónak. Márton szirénázva ment, hogy végre kihallgathassa Jankát, de még így is későn ért oda. Semmit sem utált jobban, mint elkésni! Csak ne lenne ez a délutáni csúcs! Tessék, már az eső is csöpörög... A lány addigra eltűnik, mint a kámfor.

Tévedett. Jankának fel volt hajtva a kapucnija, de attól még ázott rendesen. Kitartó lány – gondolta Márton. Itt az ideje, hogy őt is kikérdezze. Furcsállotta, hogy a lány tördeli az ujjait, bár a szemkontaktust rendületlenül tartja. Úgy tűnik, alibije is van, de honnan tudja, mit csinált Janó 11 óra körül? Úgy emlékszik, ez a rivális drogbanda esküdt ellensége Janóéknak. Ha ez így van, akkor miért nem Ilka hívta ki a zsarukat? Várjunk csak! A főtörzs mellett dolgozó orvos éppen most jelentette, hogy Janó szervezetében annyi a drog, hogy 11 óra körül képtelen lett volna elhagyni a lakást. A kisbolt tulajdonosa viszont azt mondta, járt nála. Szokás szerint sört és energiatalt vásárolt. Ilkának aszalt szilvát vett. A munkanélküli fiú ezt követően végig otthon tartózkodhatott. Ilka képtelen lett volna megölni a barátnőjét. Oka sem lett volna rá. Az intézetből kikerült lány végre tartozhatott valahová. A drogos baráti kör is jobb, mint sehová sem tartozni. Ilkának van tartása, szemben a többiekkel. Tenni kéne valamit, de ki segít rajta? A főtörzs szerint még mindig sokos állapotban van.

A lányt az új párnak, Zoltánnak és Linek érdekében állt eltenni láb alól. Gyanús, hogy Janka milyen hidegvérrel adja elő ezt a kombinációt is. Ráadásul újra Janó alibijét kifogásolja. Mi ez, valami mantra?

– Kisasszony, megenged egy bizalmas kérdést? – kérdezte hirtelen Márton.

– Kérdezzen csak nyugodtan, biztos úr! – nézett bátran a szemé közé a lány.

– Mondja csak, mikor volt Önnek Zoltánnal közeli – úgy értem, szexuális – kapcsolata?

– De biztos úr, hogy kérdezhet ilyet?! – csattant fel a lány. Az ujjait újra tördelni kezdte, majd a hajával babrált. Márton közben SMS-ben olvasta a Zoltán vallomásából származó információkat. Most már biztos volt benne, hogy Etával Janka végzett. Túllőtte a drogadagját. Janó lett volna a második. Ha alibije nincs is, mázlijja az biztosan van!

Esős vonatút

Két ezüst holttestet szel át a személyvonat.
Az egyik jobbra tekeredik, mint az angolna.
A másik egyenes. Sosem láttam e patakokat.
Először megyek erre személyvonattal.
Triviális, hogy elvágjuk egymás torkát.
Te vagy a keresztem. Nélkülem ragyognál.
Nem úgy, mint ez az esőverte síkság, aztán
a csontig mart fák, ugye, ismerős?
Minden belejajdul a tegnap fücsomóiba.
Mára fakóbarnák. Talán itt álltunk akkor,
boldog napraforgók, tettük a dolgunk,
mint a Nagyállomás szocreál freskóján.
Most itt ez a rozsdás tarló. Az esőcseppek
ráksejtjei színeket és éveket falnak.
Bedöcögünk Ebesre. Fölöttem felszívódnak
a felhők. Rám zuhan az ég ólomszürkéje.
A dagadt lábú asszonyok még sietnek
a nagy szatyraikkal. Innen úgy látszik.
Ilyen messziről már nem tudlak visszahozni.
Már nem esik, csak szemerkélünk.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>